

Arrest

nr. 239 180 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 26 november 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 oktober 2017 dient verzoekster die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een aanvraag visum C in bij de Belgische ambassade te Tunesië. Op 31 oktober 2017 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd voor een verblijf van 10 dagen en één binnenkomst van 7 november 2017 tot 2 december 2017.

Op 29 oktober 2019 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: R., N. (...)

geboortedatum: (...).1977

geboorteplaats: G. (...)

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)"

Op 26 november 2019 leggen verzoekster en haar partner E.A.O. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Meise een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 24 december 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met E.A.O, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 15 juni 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens - schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Principes

De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het verbod op foltering:

“Artikel 3.

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Artikel 8

(...)”

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in een land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74. EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december

2008, Y./Rusland, 6 78. EHRM 28 februari 2008. Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine. RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In deze is op geen enkel ogenblik iets gezegd over de situatie in het land van herkomst van verzoekster. Nochtans blijkt uit het reisadvies op de website https://diDlomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/tunesie, in datum van heden 26/12/2019 dat het land geenszins veilig is. Verzoekster zou als alleenstaande vrouw en dus als kwetsbaar persoon dienen terug te keren. Zij heeft geen enkele zekerheid op een plaats om te verblijven, een inkomen, ziekteverzekering (zie stuk 5 - beslissing OCMW Meise dringende medische hulp ten laste), werk enz. Zij zou een makkelijk doelwit zijn voor mensen met kwade bedoelingen. Bovendien is er nog steeds over het hele land terroristische dreiging.

OP de website van diplomatie België is duidelijk te lezen dat reizen naar de grens met Algerije en Libië is af te raden: de regio van verzoekster (GAFSA) ligt daar vlakbij en uit de kaart beschikbaar via de Nederlandse officiële site met reisadviezen blijkt deze regio in geel gebied te liggen of af te raden er te reizen. Mits inachtneming van de aanbevolen voorzichtigheid mogen reizigers naar Tunesië reizen, met uitzondering van de grensgebieden met Algerije en Libië.

Tevens blijkt uit het gevoegde artikel hoe er de situatie is voor personen in Gafsa zelf en zelfs bij terugkeer wat de risico's hiervan zijn.

Niets niet één woord is er hierover te lezen.

Er blijkt nergens uit de motivering dat er enig onderzoek is gevoerd hiernaar, zodat artikel 3 EVRM zondermeer is geschonden.

De beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt het volgende:

“artikel 7

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen geldig visum of visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. in zijn arrest (nr. 27.844) dd 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende : “de Raad wijst er verder op dat artikel 8 EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RVS 22/02/1993, nr 42.039; RvS 20/07/1994, nr. 48.653; RvS 13/12/2005, nr. 152.639).”

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dient dus, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten, een rigoureuus onderzoek te voeren naar de gevolgen van dergelijk bevel en dient uitvoerig te onderzoeken of zij verzoekster niet blootstelt aan een situatie in strijd met artikel 3 EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur, thans verwerende partij, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en deze moet steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verweerster motiveert haar beslissing door uitvoerig te wijzen op rechtspraak die stelt dat een tijdelijke scheiding door een terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen geen schending in zou houden van art. 8 EVRM. Verweerster stelt dat "ook de intentie om samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch het recht op verblijf. Dat verzoekster kan terugkeren om haar situatie te regelen en dan terug te keren.

Verweerster houdt hierbij met andere woorden geen rekening met het feit dat voorafgaand aan de afgifte van de thans bestreden beslissing een verklaring wettelijke samenwoning werd afgelegd (partijen deden navraag op de gemeente over welke documenten er nodig zijn om de aanvraag officieel te kunnen indienen), verzoekster werd niet gehoord buiten deze aanvraag door de instanties.

De verklaring wettelijke samenwoning werd maar officieel afgelegd op 26.11.2019 (zie stuk 3). Het betreft hier met andere woorden geen loutere intentie om wettelijk samen te gaan wonen. Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij deze verklaring niet in overweging heeft genomen, niet correct heeft beoordeeld, minstens niet op een redelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Bovendien voorziet de omzendbrief d.d. 17 september 2013 in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen uitvoering wanneer een verklaring wettelijk samenwonen wordt afgelegd. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Bovendien stelt zich de vraag in welke mate een ambtenaar van de burgerlijke stand bevoegd is om de vragen en besprekingen gesteld in het kader van de aanvraag wettelijke samenwoning bevoegd is om deze info als dienend door te spelen aan de dienst vreemdelingenzaken.

Er dient gewezen te worden op de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf. Verzoekster is de mening toegedaan dat er tegen de inhoud van deze omzendbrief in casu is gehandeld.

Dat het dan ook als niet zorgvuldig voorkomt in hoofd van een overheidsdienst om bij wijze van loutere bespreking van een aanvraag wettelijke samenwoning die info te verstrekken aan de dienst vreemdelingenzaken en verzoekster te verzoeken later terug te komen om alles officieel in te dienen om haar dan een bevel om het grondgebied te verlaten te laten aftekenen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verzoekster legde een verklaring wettelijke samenwoning af omdat zij haar verdere toekomst wil delen met haar partner.

Verzoekster was ook reeds zwanger maar verloor de baby.

Verzoekster kan niet naar Tunesië terugkeren. Zij zou er op niets terugvallen en in het beste geval een werkloosheidsuitkering ontvangen. Verzoekster heeft een diploma hoger onderwijs in de communicatie. Gelet op de politieke situatie op heden in Tunesië zou het zeer moeilijk zijn om zich daar als alleenstaande vrouw te installeren.

Verzoekster haar leven is hier nu. Het zou niet goed zijn voor haar relatie en welzijn om terug te moeten keren.

Bovendien is het wel bijzonder doorzichtig waar de autoriteiten stellend dat verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren om daar haar aanvraag in te dienen en dan terug te keren.

Het spreekt voor zich dat dit maanden, allicht jaren zal duren vooraleer verzoekster hoegenaamd een visum zou krijgen om haar levenspartner in België te komen vergezellen. De bevoegde diensten zullen dan aanhalen dat verzoekster eerder illegaal op het grondgebied verbleef en dus dat men haar geen visum geeft.

Verzoekster heeft uiteraard geen glazen bol maar uit de praktijk blijkt wel dat het zo in zijn werk gaat.

Aldus is de beslissing onzorgvuldig omdat de bevoegde diensten zeer goed weten dat de beslissing leugenachtig/ onjuist is wat de motivatie betreft: schending van de motiveringsplicht.

En dan is er nog artikel 8 EVRM: de bestreden beslissing is een schending van art. 8 EVRM, dat het recht op familieleven niet wordt geschonden door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf aan te vragen gaat niet op.

Art 8 EVRM bepaalt:

'(...).'

Verzoeker maakt deel uit van het gezin van de heer E. A. (...). De correcte vraag is ook of er een inmenging is van het bestreden bevel in het privé en familiaal leven van verzoekster en haar familieleden en of dit proportioneel is ?

De inmenging door verweerster door middel van haar beslissing in het privé en - familiaal leven van verzoeker en haar familieleden is disproportioneel en verweerster heeft bij het nemen van haar beslissing deze belangen onvoldoende afgewogen tegen elkaar.

Verwerende partij dient een belangenafweging te maken tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij het uitoefenen van het familie- en gezins/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het feit dat er geen rekening wordt gehouden met de verklaring wettelijk samenwonen d.d. 26.11.2019 en dat er niet louter sprake is van een voornemen om wettelijk samen te wonen vormt reeds een schending van het recht op familieleven op grond waarvan de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Art. 8 EVRM beschermt naast het familieleven ook het privéleven, waarover in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept.

Verzoekster heeft in België een beschermingswaardig privéleven opgebouwd (RW, 26.04.2019 nr. 231.731), verzoekster heeft met effectief beleefde hechte persoonlijke banden met België (EHRM 12.07.2001, K en T/ Finland (GK), §50; EHRM 02.11.2010 Serife Yigit / Turkije (GK), §93).

Het begrip privéleven doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 09.10.2009 Slivenko / Letland (GK) § 96).

Verzoekster woont reeds sinds november 2017 in België en sedert begin 2018 samen met de heer E. A. (...) met wie zij op 26.11.2019 een verklaring wettelijke samenwoning heeft afgelegd (zie stuk 3).

Verzoekster maakt ontegensprekelijk deel uit van het gezin. Verzoekster is hier bovendien perfect geïntegreerd.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar een belangenafweging gemaakt in het licht van art. 8 EVRM, maar dit is enkel toegespitst op het gezinsleven dat verzoekster leidt met de heer E. A. (...). Er zijn minstens indicaties van het bestaan van een beschermingswaardig privéleven wat onbetwistbaar niet werd besproken in de belangenafweging in het licht van art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing dient ook op die gronden te worden vernietigd."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Het enige middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het zorgvuldigheidsbeginsel

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij herneemt de principes geïnviseerd in de middelen en verwijst naar Europese rechtspraak inzake artikel 3 EVRM. Zij hekelt dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat er een voorafgaandelijk onderzoek naar artikel 3 EVRM heeft plaatsgevonden en wijst erop dat ze een alleenstaande vrouw is. Ook zou het land gebukt gaan onder een terroristische dreiging.

2. Verwerende partij wordt verweten geen rekening gehouden te hebben met de verklaring wettelijke samenwoning van 26.11.2019 en verwijst nog naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf om tot de nietigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

3. Verzoekende partij stelt niet te kunnen terugkeren naar Tunesië, zij zou er op niets terugvallen en in het beste geval een werkloosheidsuitkering trekken. De beslissing zou disproportioneel zijn in het licht van artikel 8 EVRM. Vermeld artikel werd geschonden door geen rekening te houden met de verklaring wettelijke samenwoning.

Weerlegging

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.¹

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.²

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering

voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.³

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op artikel 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt.

2. De bestreden beslissing heeft toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen dat bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven¹ :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, “
Het Grondwettelijk Hof heeft in haar arrest van 11 juni 2015 herinnerd aan het gegeven dat de minister of zijn afgevaardigde gehouden is een bevel om het grondgebied af te leveren wanneer de vreemdeling zich in onregelmatig verblijf bevindt en voornamelijk wanneer hij beantwoordt aan de hypothesen zoals bedoeld in het artikel 7, 1e alinea, 1° en 2°.⁴

Verzoekende partij beschikte niet over een geldig visum of geldig visum vervangend verblijfsdocument. Het toeristenvisum van verzoekende partij was verstreken op 02.12.2017.

Dit wordt door verzoekende partij niet betwist.

Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een politimaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.⁵

Verwerende partij heeft rechtsgeldig in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

3. Verzoekende partij verwijt dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat er een voorafgaandelijk onderzoek naar artikel 3 EVRM heeft plaatsgevonden en wijst erop dat ze een alleenstaande vrouw is.

Vooreerst, het onderzoek naar deze bepalingen dient te gebeuren op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen uitgevoerd wordt: « In dit stadium, hoeft de minister of zijn afgevaardigde niet te beoordelen of de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het EVRM schendt.⁶

Uit het voorgaande volgt, voor een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een persoon zonder geldige verblijfsdocumenten (bijlage 13), dat het onderzoek overeenkomstig artikel 3 EVRM dient uitgevoerd te worden op het moment dat het bevel gedwongen ten uitvoer wordt gebracht en niet op het moment van het uitreiken ervan.⁷

Het middel is op dit vlak voorbarig.

Ondergeschikt, verzoekende partij maakt echter geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Tunesië, die door haar als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die in geval van een overdracht naar Tunesië wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM geeft aan dat “(…).”

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen. De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid.⁸

Tenslotte merkt verwerende partij nog op dat verzoeker na verstrijken van haar toeristenvisum op 02.12.2017 op geen enkel ogenblik een initiatief heeft genomen om haar verblijf te legaliseren.

Indien verzoekende partij een oprechte vrees voor een risico op schending van artikel 3 EVRM had gehad bij terugkeer naar haar land van herkomst, zou men mogen verwachten dat zij op Belgische grondgebied een verzoek om internationale bescherming had ingediend, wat niet het geval is.

Het komt immers aan de verzoekende partij toe om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, voldoende precies aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing haar fundamentele rechten schendt wat in dit concrete geval niet gebeurde. Zij werpt hiertoe enkel op alleenstaande vrouw te zijn en daarom kwetsbaar. Op geen enkele wijze brengt zij concrete elementen aan die een risico op schending van artikel 3 EVRM kunnen aantonen.

Voor zover verzoekende partij verwijt dat niet blijkt dat er een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM heeft plaatsgevonden herinnert verwerende partij eraan dat dit inderdaad voorbarig is.

4. In hoofddorde ziet verzoekende partij artikel 8 EVRM geschonden daar geen rekening werd gehouden met de verklaring wettelijke samenwoning.

Welnu, de verklaring wettelijke samenwoning dateert van 26.11.2019 en de bestreden beslissing werd genomen op 29.10.2019, een maand voor de verklaring van wettelijke samenwoning. Er kan verwerende partij niet nuttig verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de verklaring of met de omzendbrief van 17 september 2003.

De bestreden beslissing verwijst terecht naar een 'intentie om wettelijk samen te wonen' daar er op dat ogenblik nog geen wettelijke verklaring werd afgelegd. Dit argument mist dan ook feitelijke grondslag.

5. Ondergeschikt, wanneer verzoekende partij een vermeende schending van artikel 8 EVRM opwerpt dient zij in de eerste plaats op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdend met de omstandigheden, het bestaan van een daadwerkelijk privé- en gezinsleven dat zij inroept ook aan te tonen, samen met de wijze waarop de bestreden beslissing hier een afbreuk aan zou doen⁹.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.¹⁰ Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹¹

In het op heden voorliggende annulatieberoep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert in functie van haar partner waarmee zij op 26.11.2019 een verklaring wettelijke samenwoning aflegde. Nogmaals, bij het nemen van de bestreden beslissing werd er nog geen verklaring wettelijke samenwoning afgelegd waardoor er op het ogenblik van de bestreden akte geen familie- of gezinsleven werd verondersteld.

Artikel 8 EVRM beoogt enkel de nauwe bloedbanden. De bescherming geboden door deze bepaling betreft de nauwe familiebanden tussen ouders en minderjarige kinderen die maar slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"¹².

In hoofddorde, er worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar partner voorgelegd waardoor een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing niet aannemelijk wordt gemaakt.

Ondergeschikt, na het nemen van de bestreden beslissing werd er een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd. Het dossier van verzoekende partij werd overgemaakt aan de cel Schijnhuwelijken die zullen onderzoeken of beide partners werkelijk een duurzame relatie beogen dan wel een verblijfsrechtelijk voordeel. Gelet op het voorgaande en de korte duur van het verblijf van verzoekende partij maakt zij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Meer ondergeschikt, ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel¹³.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.¹⁴

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat ¹⁵ :

«(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedents voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.¹⁶

Verzoekende partij kon niet onwetend zijn dat na verstrijken van haar toeristenvisum op 02.12.2017 zij in illegaal verblijf op het grondgebied bevond en aldus dat haar relatie behept was met een precair karakter.

Echter merkt verzoekende partij geen onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Bijgevolg had de overheid geen enkele positieve verplichting ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁷

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹⁸ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.¹⁹

Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

6. Wat betreft de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.²⁰ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partij ziet de zorgvuldigheidsplicht geschonden daar de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de verklaring wettelijke samenwoning.

Dit is onjuist. Zoals hierboven reeds uiteengezet kwam de bestreden beslissing tussen vooraleer de verklaring wettelijke samenwoning werd afgelegd. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

Bovendien heeft de Raad van State geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.²¹

Verwerende partij kan niet vaststellen dat de door haar geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt, noch dat zij bij haar beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.²²

7. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Deze vaststelling volstaat om de bestrede beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.²³

8. Het beroep is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster “(g)een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument (bezit).” Daarnaast wordt nog uiteengezet dat “het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf (geeft)” en “(o)ok de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf”. Tevens wordt gemotiveerd dat de scheiding van verzoekster ten aanzien van haar partner van tijdelijke duur is, de tijd nodig om haar situatie te regulariseren om België reglementair binnen te komen. De gemachtigde concludeert vervolgens dat gelet op het voorgaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet geschonden wordt. Vervolgens zet de gemachtigde uiteen dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In de uiteenzetting van het middel werpt verzoekster de schending op van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de omzendbrief van 17 september 2013).

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoekster voert aan dat op de verwerende partij een onderzoekplicht rust om er zich van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM werpt verzoekster op dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster vervolgt dat uit deze plicht voortvloeit dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster voert aan dat op geen enkel ogenblik iets wordt gezegd over de situatie in haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM vereist vooreerst dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekster verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Tunesië waaruit zij afleidt dat Tunesië niet veilig is. Verzoekster werpt op dat zij als alleenstaande vrouw en dus als kwetsbaar persoon dient terug te keren, zij geen enkele zekerheid heeft op een plaats om te verblijven, een inkomen, een ziekteverzekering, werk. Verzoekster bemerkt dat zij een gemakkelijk doelwit zou zijn voor mensen met kwade bedoelingen. Daarnaast wijst verzoekster er nog op dat over het hele land nog een terroristische dreiging is. Verzoekster merkt op dat in het reisadvies duidelijk te lezen staat dat reizen naar de grens met Algerije en Libië afgeraden wordt. Verzoekster voert aan dat haar regio (Gafsa) daar vlakbij ligt.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar verzoekster verwijst, slaat niet op Tunesische burgers, maar heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). De bestreden beslissing legt verzoekster niet op om zich in Tunesië in het grensgebied met Algerije en Libië of in de regio Gafsa te vestigen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij zich niet in een andere regio zou kunnen vestigen. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat zij als volwassen vrouw niet in staat zou zijn om een plaats om te verblijven en een tewerkstelling voor zichzelf te zoeken. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen verbleef verzoekster op illegale wijze in het Rijk, zodat zij in België niet op een legale manier kon worden tewerkgesteld.

Indien verzoekster een gegronde vrees heeft voor een terugkeer naar Tunesië, staat het haar vrij om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst op haar gezinsleven met E.A.O.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet ondubbelzinnig dat de gemachtigde het gezinsleven van verzoekster op het moment van de bestreden beslissing betwist. Het gegeven dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen alsnog het gezinsleven van verzoekster met haar partner E.A.O. betwist, doet hieraan geen afbreuk.

3.3.5. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.3.6. In de bestreden beslissing wordt over de relatie van verzoekster met O.E.A. als volgt gemotiveerd:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

3.3.7. In de feiten uiteenzetting van haar verzoekschrift geeft verzoekster aan dat zij een vriend in België kwam bezoeken, zij nadien bij haar familie in België verbleef en zij begin 2018 O.E.A. ontmoette, met wie het liefde op het eerste gezicht was. Op 31 oktober 2017 werd de visumaanvraag van verzoekster goedgekeurd voor een verblijf van 10 dagen en één binnenkomst van 7 november 2017 tot 2 december 2017. Toen verzoekster in januari 2018 O.E.A. ontmoette, verbleef verzoekster niet langer op legale wijze in België. Verzoekster wist toen zij haar gezinsleven met O.E.A. in België uitbouwde dat zij op illegale wijze in het Rijk verbleef. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*).

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat voorafgaand aan de afgifte van de bestreden beslissing door verzoekster en haar partner een verklaring wettelijke samenwoning werd afgelegd. Verzoekster duidt dat zij eerst navraag deed bij de gemeente over welke documenten er nodig zijn om de aanvraag officieel te kunnen indienen. Verzoekster stelt expliciet dat de verklaring van wettelijke samenwoning maar officieel werd afgelegd op 26 november 2019. De bestreden beslissing dateert evenwel van 29 oktober 2019, wat verzoekster niet betwist. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met gebeurtenissen die dateren van na het nemen van deze beslissing. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld: "Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf."

Verzoekster voert verder aan dat zij niet naar Tunesië kan terugkeren, zij zou er op niets terugvallen en in het beste geval een werkloosheidsuitkering ontvangen. Verzoekster verwijst naar de politieke situatie in Tunesië waardoor het zeer moeilijk zou zijn om zich daar als alleenstaande vrouw te installeren. Verzoekster geeft nog mee dat zij een diploma hoger onderwijs in communicatie heeft en haar leven zich nu in België afspeelt en het niet goed zou zijn voor haar relatie en welzijn om terug te moeten keren.

Door erop te wijzen dat het niet goed zou zijn voor haar relatie en welzijn om terug te keren maakt verzoekster nog geen onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet aannemelijk.

Verzoekster laat gelden dat het voor zich spreekt dat het maanden, allicht jaren zal duren vooraleer zij een visum zou krijgen om haar levenspartner in België te komen vergezellen. Volgens verzoekster zullen de bevoegde diensten dan ook aanhalen dat zij eerder op illegale wijze op het grondgebied heeft verbleven zodat haar geen visum wordt gegeven.

Nu blijkt dat verzoekster na het nemen van de bestreden beslissing een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met O.E.A. (...), staat het haar vrij om een visum gezinsherenging aan te vragen. Dergelijke aanvraag is aan een behandelingstermijn onderworpen, zodat deze procedure geen jaren hoeft te duren zoals verzoekster voorhoudt.

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing ook haar privéleven schendt waarover in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept. Verzoekster verwijst erop dat zij sinds november 2017 in België woont en sedert begin 2018 samenwoont met E.A.O., met wie zij op 26 november 2019 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

In de mate dat verzoekster verwijst naar haar gezins- en familieleden met E.A.O. kan worden verwezen naar wat hierboven wordt uiteengezet.

Daarnaast laat verzoekster nog gelden dat zij perfect geïntegreerd is. Verzoekster brengt echter geen enkel element bij om dit te staven en verduidelijkt dit niet op concrete wijze. Verzoeker beperkt zich tot een niet gestaafde bewering. Verzoekster toont bijgevolg niet op concrete wijze aan dat er inzake haar privéleven elementen zouden zijn die de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.8. Verzoekster werpt verder nog op dat de omzendbrief van 17 september 2013 voorziet in een tijdelijke bescherming tegen de gedwongen uitvoering wanneer een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd.

De omzendbrief van 17 september 2013 luidt als volgt:

“(…)

2. *Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :*

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;*
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.*

“(…)”

De bestreden beslissing houdt *in casu* geen gedwongen verwijdering van het grondgebied in. Bovendien bevond verzoekster zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in de situatie die hierboven wordt geschetst. Er was immers nog geen ontvangstbewijs afgegeven. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548). Mocht dit intussen wel het geval zijn, zal niet overgegaan worden tot een uitvoering van het bevel zoals vermeld in deze omzendbrief. De hiervoor vermelde omzendbrief houdt niet in dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven, enkel dat de uitvoering ervan tijdelijk opgeschort wordt. De Raad leest in de omzendbrief van 17 september 2013 immers niet dat in geval van een aangifte tot wettelijke samenwoning geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, maar enkel dat de betrokkene tijdelijk is beschermd tegen een gedwongen verwijdering.

Daarnaast rijst volgens verzoekster de vraag in welke mate een ambtenaar van de burgerlijke stand bevoegd is om de vragen en besprekingen gesteld in het kader van de aanvraag wettelijke samenwoning door te spelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens verzoekster werd in deze zaak in strijd met voornoemde omzendbrief gehandeld. Het is volgens verzoekster onzorgvuldig voor een overheidsdienst om bij wijze van loutere bespreking van een aanvraag wettelijke samenwoning die info te verstrekken aan de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekster vervolgens verzoeken om terug te komen om alles officieel in te dienen om haar dan een bevel om het grondgebied te verlaten te laten aftekenen.

Deze kritiek van verzoekster is een algemene kritiek die niet gericht is tegen de bestreden beslissing. De bestreden beslissing betreft immers een verwijderingsmaatregel die is genomen door de gemachtigde van de bevoegde minister.

De onderrichtingen vervat in omzendbrieven zijn bovendien op zich niet juridisch afdwingbaar (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Een schending van de omzendbrief van 17 september 2013 kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de omzendbrief van 17 september 2013 kan niet worden aangenomen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET